

Gregg Hurwitz

De Nergensman

A.W. Bruna Uitgevers

1

Wat hij moet weten

Een naakte selfie.

Daar begint het mee.

Hector Contrell stuurt een jongen van zeventien op pad om rond te hangen bij de high schools in East L.A. De jongen, die de onwaarschijnlijke naam Addison draagt, is een prima lokaas. Onweerstaanbaar knap, een beginnend snorretje, de jukbeenderen van een popster en donkerblond haar dat nooit een kam ziet. Hij draagt een hoody en verplaatst zich op een skateboard, om de indruk te wekken dat hij een paar jaar jonger is. Hij zegt dat hij een skater met een profcontract is. Of dat hij een rapper met een deal van een vooraanstaand platenlabel is. In werkelijkheid is hij een loser die wiet rookt en met zijn oudere broer en een paar vrienden in een gehuurde garage woont, waar ze elke avond Call of Duty spelen en lurken aan een groene glazen waterpijp die ze Fat Boy noemen.

Tijdens de middagpauze en na schooltijd rijdt hij met zijn skateboard langs de scholen, niet op de schoolpleinen maar op de stoep, waar het mag. De meisjes staan in groepjes bijeen, zien hem en giechelen naar elkaar, en hij kiest het meisje dat hij van de groep gaat afzonderen. Hij zegt tegen haar dat ze selfies moet maken. Dat ze een extra Facebook-account moet openen, niks tegen haar ouders moet zeggen, en dat ze de foto's daar moet uploaden. Hij zegt dat iedereen in high school het doet, wat voor een groot deel klopt, maar niet met de plannen die hij met haar heeft. Hij richt zich op scholen in achter-

standswijken, met meisjes zonder geld, die gauw geïmponeerd zijn, die op zoek zijn naar hun droom, hun grote liefde, een uitweg. Meisjes met ouders die geen middelen hebben om iets te ondernemen wanneer ze opeens verdwenen zijn.

De link van de geheime Facebook-account komt terecht bij Hector Contrell.

Het mooie van het systeem is dat de meisjes zelf hun portfolio maken.

Van Contrell gaan de links naar mannen met afwijkende voorkeuren op het gebied van meisjes. Oostenrijkse industriëlen. Sjeiks. Drie broers in Detroit, in een plaatstalen loods met een hangslot op de deur. Online kunnen ze de handel discreet bestuderen en – als ze het nodig vinden – om meer productinformatie vragen: andere opnamehoeken, specifieke poses. Ze kunnen in alle rust hun keus maken.

Door de warboel van immigratie, de invloed van straatbendes en gebroken gezinnen valt het nauwelijks op wanneer er weer eens een arm meisje van etnische afkomst verdwijnt. Ze vormen een bron die niet snel opdroogt.

Hector Contrell duikt op in het holst van de nacht, het zoveelste meisje wordt van straat geplukt en ze wordt met een flinke hoofdpijn wakker in Islamabad, Birmingham of São Paulo. Sommige meisjes zijn bedoeld om ze te houden. En sommige voor eenmalig gebruik.

Anna Rezian is het eerstvolgende doelwit. Haar vader is loodgieter, hij werkt hard en komt 's avonds laat en doodmoe thuis. Haar moeder is serveerster in een diner, en zij komt nog later en nog vermoedder thuis. Anna, pas vijftien, zorgt voor haar jongere broertjes en zusje, en ze probeert haar huiswerk te doen nadat ze ze in bed heeft gestopt. Een zwaar leven voor een meisje van haar leeftijd.

Op een dag, na schooltijd, kijken Addisons blauwe ogen haar doordringend aan vanonder zijn sluke haar en krijgt ze te horen dat de keus op haar – en alleen op haar – is gevallen. Die avond maakt ze zich op met eyeliner, trekt haar jeans met de

kapotte knieën uit en kijkt of de belichting goed is. Deze beslissing, dit moment, wordt het begin van de Nieuwe Anna.

Maar nadat ze de selfie heeft geüpload, gebeurt er niets bijzonders. Starend naar het beeld dat ze aan de wereld heeft getoond, beginnen de eerste gevoelens van onbehagen aan haar te knagen.

Ze besluit het bij één foto te houden. Maar Addison wil er meer, want daar heeft een klant in Servië om gevraagd. In een roes van marihuana wacht hij haar 's avonds laat op in het steegje achter haar piepkleine ouderlijk huis in Crenshaw. En als hij zijn mooiejongenscharme ineens laat vallen, zegt hij tegen haar dat ze maar beter kan doen wat hij zegt. Dreigend laat hij doorschemeren dat hij werkt voor iemand die haar en haar broertjes en zusje misschien kwaad zal doen als ze de kraan nu dichtdraait.

Ze blijft de hele nacht op en zit bevend achter haar oude laptop terwijl ze eindeloos klikkend op Facebook zit en naar informatie zoekt. Vrienden van vrienden hebben gehoord van meisjes die opeens zijn verdwenen. Ze kijkt over de rand van het beeldscherm naar haar slapende broertjes en zusje en vraagt zich af hoe ze zich zal voelen als hun iets overkomt door haar stompzinnige actie. Ze kijkt naar haar ouders, allebei diep in slaap na hun lange werkdag. De kloof van haar schuldgevoel wordt met de seconde breder, ze drijft verder en verder weg, totdat ze op een zelfbedacht eiland zit en haar gezinsleden nog slechts stipjes aan de horizon zijn. Er staat iets verschrikkelijks te gebeuren, voor hen of voor haar. Ze neemt een besluit.

Ze maakt nieuwe foto's en verstuurt ze.

Ze slaapt niet meer. Ze trekt haar haar in plukken uit haar hoofd. Op school snijdt ze zich in haar onderarmen, in de hoop dat de pijn haar uit deze nachtmerrie zal wekken. Misschien zijn het kreten om hulp, de donkerrode lijnen op haar onderarmen, rooksignalen, in de hoop dat iemand haar te hulp zal komen.

Iemand vangt het signaal op. De vader van een van haar klas-

genoten, een oudere man met een slecht been en een wandelstok, die haar snikkend aantreft in de wc's van een 7-Eleven, terwijl ze thuis zou moeten zijn. Hij geeft haar een telefoonnummer: 1-855-2-NOWHERE. Een magisch nummer voor als je in de problemen zit.

Ze toetst het in.

Evan Smoak neemt op.

'Heb je hulp nodig?' vraagt hij.

Zo werkt het.

Veertien uur later staat Evan voor de garage waar Addison woont. De lucht stinkt naar uitlaatgassen. De straatlantaarns zijn kapot, de sterren gaan schuil achter de smog en de hemel is zwart als teer. Evan is een geestverschijning.

Addisons broer Carl en zijn vriendenclub zijn naar het park in Boyle Heights om heroïne te scoren. Evan weet dat. Addison is alleen. Ook dat weet Evan.

Hij heeft research gedaan.

Het Eerste Gebod – *Neem nooit zomaar iets aan* – vereist dit.

De geestverschijning brengt zijn hand omhoog en klopt één keer op de garagedeur.

Na een paar tellen gaat die krakend en piepend omhoog.

Voorovergebogen en in een wolk van marihuana verschijnt Addison in de opening. Onvast op zijn benen neemt hij Evan op.

Het valt niet mee om Evan in te schatten, blijkbaar. Begin dertig. Fit, maar niet bijzonder gespierd. Ongeveer één meter tachtig. Een gewone gast, niet echt knap.

Addison onderschat hem.

Dat gebeurt vaak.

De mondhoeken van de jongen gaan omhoog. Hij werpt zijn hoofd achterover en het sluike haar verdwijnt voor de blauwe ogen die al zoveel meisjes op schepen naar onbekende wateren hebben gebracht.

'Wat wil je verdomme van me?' vraagt hij.

‘Hector Contrells adres,’ zegt Evan.

Addisons mooiejongenswimpers trillen, maar hij herstelt zich snel. ‘Ik heb geen idee over wie je het hebt. En als ik het zou weten, zou ik het jou verdomme niet vertellen.’

Evan kijkt dwars door hem heen. Mensen hebben de neiging zich ongemakkelijk te gaan voelen wanneer hij dat doet.

Even verschijnt er een onzekere blik in Addisons ogen, maar als hij knippert, is die weer weg. ‘Ik ken mensen, grapjas,’ zegt hij. ‘Mensen die je zo...’ Hij knipt met zijn vingers, een scherp geluid in de stille nacht. ‘... kunnen laten verdwijnen. Wie denk je trouwens dat je bent?’

‘Ik ben de Nowhere Man,’ zegt Evan.

De adamsappel van de jongen gaat op en neer. Eén keer. Op. Neer.

De bijnaam is niet alom bekend. Maar in de buurten en steegjes waar het tuig rondhangt, hebben zich duistere geruchten verspreid.

Addison zet snel zijn ene voet een stukje opzij om in evenwicht te blijven. Als hij weer iets zegt, klinkt zijn stem schor, alsof zijn keel wordt dichtgeknepen. ‘Dat zijn stomme fabels, meer niet.’

‘Dan hoeft je nergens bang voor te zijn, toch?’

Addison zegt niets.

‘Je weet wat er met de meisjes gebeurt,’ zegt Evan tegen hem.

Het duurt even voordat Addison zijn stem heeft teruggevonden. ‘Ze verdwijnen.’

‘Waarnaartoe?’

‘Weet ik veel. Naar mannen.’

‘Die ze gebruiken voor...’

De jongen haalt zijn schouders op. Hij grinnikt zelfs even. ‘Voor wat mannen willen.’

‘Het adres.’

‘Dat kan ik je niet geven. Hector vermoordt me. Zeker weten.’

Evan blijft hem recht aankijken.

Addison wordt bang. ‘Nee,’ zegt hij als hij beseft wat hem te

wachten staat. ‘O nee. Luister nou... ik ben maar een loopjongen, man. Ik ben pas zeventien. Je gaat me toch niet vermoorden, hè?’

Er bestaat een *close-combat* gevechtstechniek die Evan in zijn tienertijd is aangeleerd door een bikkelharde instructeur van de mariniers.

Een vuiststoot die de gehemeltebreker wordt genoemd.

Een niet-dodelijke stoot die de neusbrug, de kaakholte en de beide oogkassen verbrijzelt, waardoor het gehemelte overlans in tweeën splijt en de kaak doormidden breekt.

Evan knijpt zijn ogen tot spleetjes. Hij kiest de juiste plek.

Je zou nooit gedacht hebben dat de jongen overeind zou blijven staan, maar dat doet hij, daar voor de deur van de garage. Uit zijn neusgaten en mond druipt een mengsel van kwijl en bloed.

‘Nee,’ zegt Evan. ‘Ik ga je niet vermoorden.’

Addison maakt een raspnd geluid. Met zijn nieuwe gezicht zal het moeilijk worden om nog meisjes in te palmen.

‘Het adres,’ zegt Evan weer.

Wat er van de mond over is vertelt hem wat hij wil weten.

De opdracht

Evan kroop onder het plastic zeil door en ging de McMansion in aanbouw binnen, de opbrengst van de oorlog die Hector Contrell met de arme gezinnen in East L.A. had gevoerd. Het huis, vrijstaand en op ruime afstand van de burens, stond aan het eind van een oplopende oprit aan de rand van Chatsworth.

Geruisloos bewoog Evan zich door de deuropeningen zonder deur naar het hart van het huis. De stutten en kale plafondbalken in de gangen gaven hem het idee dat hij door een reusachtige ribbenkast liep, die van Hector Contrell zelf. Zijn mond en keel waren droog van het stof. Uit de houten vloeren staken spijkers omhoog, die aan de zolen van zijn SWAT-combatlaarzen plukten. De scherpe, vierkante puntjes op de kolf van zijn aangepaste Wilson Combat 1911-pistool drongen in de dunne huid van zijn handpalm.

Hij vond Contrell in wat de woonkamer moest worden, als een piloot in een cockpit omringd door de computerapparatuur, monitors en servers waarmee hij zijn wereldwijde vleeshandel bedreef. Een zwaargebouwde man met een baard, zonder een greintje menselijkheid, die pakte wat hij pakken kon, alleen omdat hij dat wilde. Een hightechbasis in de blauwe gloed van de monitors, die als een paddenstoel uit de kale houten vloer oprees, met talloze kabels die als kronkelende slangen alle kanten op liepen.

Hector bespeurde een beweging in de schaduw voor hem,

stond op en had snel een revolver in zijn hand. Even leek het erop alsof hij alsmaar groter werd.

Evan, die de halve cirkel van bureaus was genaderd, keek naar hem op. De FUCK YOU-tatoeage in Hectors hals gaf aan dat subtiliteit niet 's mans sterkste eigenschap was.

Hector zei: 'Ik weet niet wie je bent of wat je hier komt doen, maar ik geef je vijf tellen om op te donderen voordat ik je lek schiet.' Om zijn woorden kracht bij te zetten sloeg hij een van de monitors van het bureau. Het ding viel in scherven voor Evans voeten en produceerde een indrukwekkende vonkenregen.

Beide mannen hielden hun vuurwapen langs hun zij.

Evan wachtte tot de laatste vonk van de monitor was gedoofd. Daarna keek hij op naar Contrell.

'Een van de functies van woede is dat je mensen overtuigt van de ernst van je bedoelingen,' zei hij. 'Om aan te geven dat je jezelf niet meer onder controle hebt. Dat je onvoorspelbaar bent. Dat je bereid bent om schade aan te richten. Om angst te creëren.'

Hector maakte zichzelf nog groter dan hij al was. Geen geringe prestatie. In het licht van de monitors zag Evan dat er een hoekje uit zijn ene oorlel was, van een oorbel die eraf was gerukt.

Evan deed een stap naar hem toe. 'Maar kijk eens naar me. Kijk eens goed. Zie ik er bang uit?'

De grote man boog zich naar voren en in het strijklicht van de monitors zag zijn gezicht eruit als een afzichtelijk landschap vol schaduwen... de lege oogkassen, de vooruitstekende onderkaak, de welving van een wang. De dikke lippen trilden, een eerste teken van onzekerheid.

Evans pistool bleef langs zijn zij, Hectors revolver ook. Ze keken elkaar over de bureaus aan.

Toen Evan veertien was, had Jack hem geleerd hoe hij snel moest schieten. Niet in theatrale *High Noon*-stijl: het wapen uit de holster trekken, de hand omhoogbrengen en dan pas rich-

ten, maar alleen de pols een stukje kantelen en drieënhalf pond druk van de wijsvinger op de trekker.

De schaduwen op Hectors gezicht verschoven. De dikke hand met de revolver trilde. Hij was de eerste die bewoog.

De kale houten wanden gaven een mooie echo.

Later die nacht stond Evan in het steegje achter het armoedige huis waar Anna Rezian en haar familie woonden. Op zijn linkeronderarm zat bloed, hard als opgedroogde modder, waarin barstjes kwamen als hij hem bewoog. Hij had zijn handen en zijn gezicht gewassen, maar er zat ook nog bloed in zijn hals.

Er was veel *backspray* geweest.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak. Het was een RoamZone, in een fiberglas behuizing, met een beschermende rand van zwart rubber en een scherm met gelaagd Gorilla Glass. Hij had hem altijd bij zich.

Altijd.

De telefoon was een reddingsboei. Niet voor hemzelf, maar voor degenen die hem belden.

Hij sms'te Anna: KOM NAAR BUITEN.

Terwijl hij op haar wachtte, doemde er achter in zijn hoofd een vraag op. Hij had iets in Hectors huis gezien. Hij wist niet wat het was, maar wel dat het niet klopte. Was zijn cliënt in gevaar? Nee. Hij was zorgvuldig geweest. Zij werd niet meer bedreigd. Hijzelf ook niet. Het was iets anders geweest. Iets wat belangrijk maar niet meteen zichtbaar was.

Anna's silhouet verscheen aan het begin van het steegje, een meter of tien van hem vandaan. Ze had een nachtpon aan, liep licht voorovergebogen, en haar haar zat in de war. Het steegje vormde een windtunnel en de kille oktoberbries plukte aan haar bruine lokken, deed ze dansen om haar hoofd.

'Je hebt niks meer te vrezen,' zei hij toen ze bij hem was.

Ze liep op blote voeten. Hij zag dat haar knieën trilden.

'Ik dacht dat je een van hen was, dat je me kwam halen,' zei ze.

'Ik dacht dat het voor altijd afgelopen was. Maar... jij bent het.'

‘Sorry dat ik je aan het schrikken heb gemaakt,’ zei hij.

‘Hoe bedoel je dat ik niks meer te vrezen heb?’

‘Je hoeft je geen zorgen meer te maken,’ zei hij.

‘Waarover?’

‘Over wat er is gebeurd.’

‘Addison?’

‘Die heeft nu zijn eigen problemen.’

‘En zijn baas? De man die erachter zit?’

‘Die is dood.’

Anna deed een stapje naar voren en hij zag de kale plekken op haar schedel, waar ze het haar eruit had getrokken. Haar gezicht had dezelfde uitdrukking die hij van andere cliënten had gezien, de matte, holle uitdrukking van iemand die de hoop had opgegeven en die uit de rails van het leven was geraakt.

‘Is Albert ook veilig?’ Haar stem brak. ‘En Eduard?’

‘Ja.’

Anna kwam nog een stapje dichterbij en hij zag dat haar wangen glommen van de tranen. ‘En Maria? Ze zullen Maria toch geen kwaad doen?’

‘Er is niemand meer die haar kwaad kan doen.’

Ze begon nu openlijk te snikken. ‘En Mayrig? En Hayrig?’

‘Ook je vader en moeder hebben niks te vrezen.’

Hij dacht aan de andere leden van het gezin, die allemaal in bed lagen, en vroeg zich af of zij haar voldoende konden steunen. Toen hij zo oud was als zij, had hij die steun niet gehad, wat inhield dat hij niets had achtergelaten toen hij was vertrokken. Op twaalfjarige leeftijd was hij bij een truckstop in een zwarte sedan gestapt en van de radar verdwenen. In die tijd was elke gok de moeite van het nemen waard geweest. Die had hem destijds naar East Baltimore gebracht. Hij was in Marrakesh, St. Petersburg en Kaapstad geweest, waar hij zijn merkteken in bloed had achtergelaten. Maar wat er in dit huis op Anna wachtte, had hij nooit gehad. De kille wind bracht hem tot het besef dat hij zijn hele leven voor anderen dingen had beschermd die hij zelf nooit zou hebben.

‘Die foto’s van me,’ zei Anna. ‘Ze zullen zich kapot schamen.’

Voordat Evan bij Hector was vertrokken, had hij het hele huis gecheckt, maar veel meer dan bouwmaterialen, lege bierflesjes en een paar zware halters in de garage had hij niet gevonden. In een van de kamers op de bovenverdieping, waar Hector tijdens de bouw had gewoond, had een matras op de vloer gelegen, met talloze zakjes en piepschuimen doosjes van junkfood eromheen. Evan was teruggegaan naar het commandocentrum en had Hectors omvangrijke lijk weggesleept. Toen er genoeg ruimte in de cockpit was, had hij met een misselijk gevoel in zijn maag de databases met de ‘uitverkoren’ meisjes bekeken om te zien wie de klanten waren. Veel informatie had hij niet gevonden en een deel was gecodeerd geweest, dus had hij alles doorgestuurd naar het plaatselijke kantoor van de FBI. Maar pas nadat hij alle foto’s van Anna Rezian van de servers had gewist.

‘De foto’s bestaan niet meer,’ zei Evan. ‘Niemand hoeft te weten wat er is gebeurd.’

Anna wankelde, deed een stap opzij en legde haar hand op het gebarsten stucwerk van de muur. ‘Eduard... Eduard is in veiligheid,’ zei ze weer, alsof ze het nog steeds niet kon geloven.

‘Jullie zijn allemaal in veiligheid.’

Anna’s gezicht betrok en even leek het erop dat ze zou instorten. ‘Ik weet niet of ik ze nog wel onder ogen kan komen. Na wat ik ons gezin bijna heb aangedaan. Of ik het mezelf ooit kan vergeven.’

‘Dat moet je zelf oplossen.’

Die reactie verbaasde haar. Er fonkelden tranen in haar wimpers. Ze beet op haar onderlip. Haar borst zwoegde en haar neusgaten werden groot. Ze ademde diep in. En weer uit. Maar de tranen vielen niet.

‘Je belt me niet nog een keer,’ zei Evan. ‘Hoor je? Dit is wat ik voor je kan doen. Maar ik doe het maar één keer.’

‘Er kan Albert en Maria niks meer gebeuren,’ mompelde ze,

en haar lippen bewogen nauwelijks. Ze was amper te verstaan. 'Mayrig en Hayrig. En Eduard... Ja, Eduard.'

'Anna, kom tot jezelf. Luister naar me. Kijk me aan. Ik moet je nog één ding vragen voordat ik ga.'

Opeens was de blik in haar ogen weer helder. 'Wat je maar wilt.'

'Zoek iemand die me nodig heeft. Net zoals jij hebt gedaan. Het maakt niet uit of het een week, een maand of een jaar duurt. Zoek iemand die wanhopig is en die geen uitweg ziet, en geef hem of haar mijn telefoonnummer.'

'Ja. 1-855-2-NOWHERE.'

Elk telefoontje werd gedigitaliseerd en via internet door een hele reeks gecodeerde netwerktunnels gestuurd. Nadat het vijftien virtuele telefooncentrales verspreid over de hele wereld was gepasseerd, kwam het uiteindelijk in zijn RoamZone terecht.

'Ja. En dan vertel je ze wat ik voor ze kan doen.'

'Zoals Nicole Helfrichs vader heeft gedaan toen hij me in de 7-Eleven aansprak?'

'Precies. Zoek iemand op en zeg dat ik aan de andere kant van de lijn op ze wacht.'

Dat was een belangrijke stap voor zijn cliënten. Een opdracht, een taak waarmee ze hun slachtofferschap van zich afwierpen en zelf mensenredder werden. Evan wist maar al te goed dat sommige wonden nooit heelden, of niet helemaal in elk geval. Maar er bestonden manieren om de pijn te verzachten, om de baas over je eigen littekens te worden, en dit was er een van.

Anna wierp zich naar voren en sloeg haar armen om zijn hals. Even zweefden zijn handen een paar centimeter boven haar smalle rug. Hij was dit soort contact niet gewend. In het licht van de maan zag hij het bloed op zijn onderarmen en de donkerrode sikkeltjes onder zijn nagels. Hij wilde niet dat Hector Contrells bloed op haar nachthemd of in haar haar terecht kwam. Desondanks klemde Anna haar armen steviger om zijn nek en drukte haar gezicht tegen zijn borst.

Hij liet zijn handen zakken. Ze was warm. Hij voelde het vocht van haar tranen door zijn T-shirt dringen. Ze klemde zich aan hem vast.

Haar stem werd gedempt. 'Hoe kan ik je ooit bedanken?'

Evan zei: 'Zorg goed voor jullie gezin.'

Hij had het bedoeld als volgende opdracht, maar bedacht dat hij daarmee ook haar vraag beantwoordde.

Ze deed een stap achteruit om haar tranen te drogen, en hij maakte van de gelegenheid gebruik om zich snel uit de voeten te maken.

3

Tank

Opstomend van het ene stoplicht naar het volgende droomde Evan van wodka. Er lag een volle fles in het vriesvak van zijn Sub-Zero op hem te wachten als hij thuiskwam. Aan de buitenkant zag zijn Ford F-150-pick-up eruit als een doodgewone auto zoals er in de vs miljoenen rondreden. Maar met zijn ruiten van gelaagd pantserglas, zelfreparerende banden en de verstevigde, verende bumpers was het bijna een soort tank.

In de verte verscheen het flatgebouw waar hij woonde in beeld. De woontoren, die ooit de pretentieuze naam Castle Heights had gekregen, stond aan de uiterste oostelijke rand van de Wilshire Corridor, wat zijn penthouse een vrij uitzicht op het hele stadscentrum van Los Angeles gaf. Castle Heights was chic maar gedateerd, en trok net zo weinig aandacht als Evans pick-up. Of Evan zelf.

Als jonge jongen gerekruteerd uit de overheidsprojecten van East Baltimore had Evan een zeven jaar lange loodzware training onder leiding van zijn mentor gehad. Als je zei dat Jack Johns als een vader voor hem was geweest, was dat een understatement. Jack was de eerste geweest die Evan als mens had behandeld.

Evan was gecreëerd door het Orphan Program, een topgeheim project van het ministerie van Defensie. Ze hadden geschikte jongens opgespoord die verloren waren geraakt in het systeem van weeshuizen, ze er onopvallend een voor een uit geplukt en ze getraind om te doen wat de Amerikaanse over-

heid zelf niet officieel kon doen, in landen waar Amerikaanse inmenging niet op prijs werd gesteld. Het programma, waarvan het bestaan volledig te ontkennen was, werd gefinancierd uit een schaduwbudget. Officieel bestonden de Orphans niet.

Ze waren wapens die overal ingezet konden worden.

Als Orphan X had Evan de beschikking gekregen over onuitputtelijke bankrekeningen in allerlei niet met naam genoemde landen. Zijn missies omspannen een periode van meer dan tien jaar. Hij werd zelden gezien, nooit gepakt en raakte alleen bekend door de reeks prominente slachtoffers die hij in zijn kielzog had achtergelaten, en door de bijnaam die hij had verdiend door zich ongezien door de schaduwwereld te bewegen.

De Nowhere Man.

Op een zeker moment had hij er echter uit willen stappen. Dat had veel gevolgen gehad. Maar het had hem ook vrijwel onbeperkte financiële middelen, een ongekende dosis vaardigheden en een hoop vrije tijd opgeleverd. En hoewel hij klaar was met zijn status van Orphan X, was hij tot de ontdekking gekomen dat hij als de Nowhere Man nog genoeg werk te doen had.

Onbetaald werk.

Hij was zijn overheidsstatus kwijt maar bleef vasthouden aan de bijnaam die hij van zijn vijanden had gekregen.

Evan had gehoord dat het Orphan Program was stopgezet, maar een jaar geleden had hij ontdekt dat het nog steeds actief was. De meest genadeloze van de Orphans had het project overgenomen. Charles van Sciver. Van Scivers nieuwe missie: alle voormalige Orphans opsporen en elimineren. Volgens degenen die Van Sciver kenden, bevatte Evans hoofd te veel gevoelige informatie om het op zijn romp te laten zitten.

Eén ding was hem tijdens hun laatste bloederige confrontatie duidelijk geworden: dat Van Sciver en zijn Orphans niet zouden rusten voordat Evan dood was.

Dus bleef Evan van de radar en hield hij zich gedeisd.

Uiteindelijk wist hij zich aan het drukke verkeer op Wilshire

Boulevard te ontworstelen. Hij nam de afslag naar Castle Heights, passeerde de slagboom die de parkeerwachter voor hem opende, reed de ondergrondse parkeergarage binnen en zocht zijn plek tussen de twee betonnen pilaren.

Hij pakte een zwart sweatshirt van de achterbank, trok het aan om het bloed op zijn arm te camoufleren en liep de trap naar de begane grond op. Voordat hij de lobby binnenging, bleef hij altijd even voor de deur staan om zijn ogen te sluiten, een keer diep adem te halen en zich te verplaatsen in zijn andere rol.

Die van Evan Smoak, importeur van industriële schoonmaakmiddelen. Een doodgewone, saaie bewoner van de flat.

Het was al laat en stil in de lobby, en het rook er naar lelietjes. Evan liep door naar de liften en knikte naar de man van de beveiliging. ‘Goeienavond, Joaquin.’

Joaquin keek op van de rij monitors met livefeeds van de gangen en het terrein van het gebouw. Castle Heights was trots op zijn beveiliging, een goed verkoopargument om bewoners met geld, meestal al wat ouder, aan te trekken.

‘Goedenavond, meneer Smoak. Hebt u een genoeglijke avond gehad?’

‘Een typische zaterdag,’ zei Evan. ‘Hamburgers en een biertje met de jongens.’

Joaquin bediende de liften van achter de hoge balie – ook een veiligheidsmaatregel – en hij strekte zijn arm om op de knop te drukken. Evan stak zijn hand naar hem op om hem te bedanken, maar toen hij het opgedroogde bloed onder zijn nagels zag, liet hij hem snel weer zakken. Hij stapte de lift in en zag dat de knop van de eenentwintigste verdieping al verlicht was.

De deuren gleden dicht toen hij een bekende stem hoorde roepen: ‘Wacht! Hou die lift vast, Joaquin. Alsjeblieft.’ Het geluid van rennende voetstappen. ‘Ik bedoel eerst “alsjeblieft”, natuurlijk. Ik wil niet hooghartig klinken...’

De deuren schoven weer open en Evan stond oog in oog met

Mia Hall. Ze had haar slapende zoontje van negen, Peter, in haar armen, en zijn kin rustte op haar schouder.

Mia's blik ontmoette die van Evan en ze verstrakte.

Mia liet zich zelden door iets verrassen, maar nu bleef haar mond even openstaan en ze begon licht te blozen onder de sproetjes aan weerszijden van haar neus.

Ze hadden het jaar daarvoor bijna een relatie met elkaar gekregen. Evan had haar leven gered, en zij had hem uit de problemen geholpen. Tijdens dat gebeuren was ze meer over hem te weten gekomen dan hem lief was. Wat een probleem had kunnen zijn, aangezien ze openbaar aanklager aan het gerechtshof van Los Angeles was.

Ze keken elkaar aan en knipperden met hun ogen.

Mia verplaatste haar voeten, zuchtte onder het gewicht van Peter.

'Zal ik hem van je overnemen?' vroeg Evan.

Er was een tijd geweest dat ze meteen ja gezegd zou hebben.

'Nee, dank je,' zei ze. 'Het gaat wel.'

In stilzwijgen stegen ze op naar haar etage. Evan dacht aan het bloed onder zijn nagels en hield zijn handen losjes tot vuistten gebald. Hij rook de geur van citroengras, heel licht, van Mia's parfum.

Peters wang werd platgedrukt door de schouder waar hij op rustte, zijn blonde haar viel opzij en zijn lippen waren blauw van het waterijsje dat hij had gegeten. Toen de liftdeuren kreuwend en zacht tikkend openschoven, tilde Peter zijn slaperige hoofd op. De glimlach werd eerst zichtbaar in zijn donkere ogen, en daarna rondom zijn mond.

'Hallo, Evan Smoak,' zei hij, en zijn stem klonk nog schorder dan normaal. Voordat Evan iets kon zeggen, vielen de ogen van de jongen weer dicht.

Mia droeg hem de lift uit en Evan keek ze na toen ze de gang in liepen tot de dichtschuivende deuren ze aan het zicht ontrokken.

4

Zuiver als glas

Toen Evan de sleutel in het slot van appartement 21A stak en omdraaide, schoven er in de pantserstalen deur achter de bovenlaag van houtfineer diverse veiligheidsgrendels opzij. Zoals Jack placht te zeggen: de kogellager binnen de kogellager.

Evan zette het alarm uit en liep door naar het keukenge-deelte. Hij kwam langs zijn kruidenwand, de verticale tuin met een eigen irrigatiesysteem, waarin hij mint, salie, peterselie en kamille liet groeien. Door de geuren en de groene tinten was het de enige plek in het penthouse die je 'kleurrijk' zou kunnen noemen.

De indeling was vooral heel open, zeshonderdvijftig vierkante meter vloeroppervlak van gegoten beton, verdeeld in een fitnessruimte, een zithoek met een vrijstaande open haard en een stalen wenteltrap die naar een loft leidde. In deze moderne, gestroomlijnde ruimte waren tal van veiligheidsvoorzieningen aangebracht. De ramen en de glazen schuifdeuren die twee wanden besloegen en hem zijn weidse uitzicht over de stad gaven? Kogelwerend lexaanglas met breukdetectiesoftware. De elektrische zonneschermen? Ondoordringbaar geweven titanium. De twee balkons aan weerszijden van het penthouse? Op beide vloeren lag granietsplit, dat knerpte zodra een onwelkome gast zijn voet erop zette, en het geluid zette een secundair alarm in werking.

Evan liep langs het keukeneiland naar de Sub-Zero. Op een bed van ijsblokjes lag een volle buikfles Karlsson's Gold naar

hem te lonken. De ambachtelijk gestookte Zweedse wodka, van zeven aardappelrassen, was uniek in zijn soort en slechts één keer gedestilleerd in koperen ketels. Evan schonk een paar vingers in een breed glas met een ovaal ijsblokje en garneerde de drank met een enkele draai aan zijn roestvrijstalen pepermolen.

De eerste indruk: zo zuiver als glas. Een vleugje mineralen in de afdronk. De net waarneembare smaak van de zwarte peper, die even bleef hangen.

Perfect.

Evan liep naar de open haard, stak de blokken van cederhout aan, kleepte zich uit en wierp alle kleding van zijn laatste miserie in de vlammen. Met het glas in zijn hand liep hij naakt de grote ruimte door, de korte gang in, langs de plek waar zijn dierbare negentiende-eeuwse katana had gehangen. Hij was het kwijtgeraakt, maar de kale plek aan de muur herinnerde hem eraan dat hij onlangs op een internetveiling het winnende bod op een soortgelijk samoeraizwaard uit de vroege Edo-periode had uitgebracht. Veilinghuis Seki had het verzonden en het zou een dezer dagen arriveren.

Hij liep door zijn slaapkamer naar de badkamer, gaf een tikje op de matglazen deur van de douche en die gleed geruisloos opzij. Hij zette het water zo heet als hij kon verdragen, ging onder de straal staan en waste zich grondig. Het water kleurde eerst rood, maar dat was algauw in het afvoerputje verdwenen.

Hij pakte een borsteltje en het kostte hem geruime tijd om zijn nagels schoon te krijgen.

Toen hij zich had afgedroogd, liep hij de slaapkamer in en kleepte zich in dezelfde outfit die hij net had verbrand. Donkere spijkerbroek, grijs T-shirt met V-hals. Voordat hij wegliep bij de kledingkast, keek hij aarzelend naar de onderste la.

Emoties doken op onder zijn huid en hij kreeg het warm.

Hij trok de la open en gebruikte zijn duimnagel om de dubbele bodem op te tillen.

In de verborgen ruimte lag een blauw flanelen shirt met een grote, donkere plek van opgedroogd bloed.

Jacks bloed.

Er was de afgelopen acht jaar geen nacht voorbijgegaan dat Evan, als hij het licht uitdeed en zijn ogen sloot, Jack niet bloeddend in zijn armen had gehouden.

Evan schoof de la dicht, kwam overeind en probeerde het holle gevoel in zijn borstkas te bezweren. Hij ging op het bed liggen, een maglev die letterlijk een halve meter boven de vloer zweefde, in de lucht gehouden door oersterke magneten van het zeldzame aardmetaal neodymium. Hij sloot zijn ogen en zwevend tussen vloer en plafond concentreerde hij zich op zijn ademhaling. Hij daalde af in zijn eigen lichaam, voelde het gewicht van zijn botten tussen het weefsel. Meestal hielp dit hem om rust te vinden.

Maar vannacht niet.

Achter het duister van zijn oogleden doken beelden op. Hector Contrells schouders, die achteruit werden getrokken alsof er touwen aan zaten. De streep inkt in de holte van zijn hals, als een uitroepteken achter zijn FUCK YOU-tatoeage. De massieve benen die het in slow motion begaven. De rommel rondom de matras op de bovenverdieping: piepschuimen bakjes met restjes vet, papieren wikkels en zakjes van burrito's en hamburgers, verfrommelde pakjes waarin proteïnepoeder had gezeten. De ribbenkast van het huis, de kale steunbalken die Evan was gepasseerd toen hij het huis door sloop; door een gang als een uitschuifbare telescoop, de ene deuropening zonder deur na de andere, als in een horrorfilm van Kubrick.

Met een ruk gingen Evans ogen open.

Geen deuren. Wat inhield dat er ook geen deurknoppen en sloten waren. Dat was het wat er aan zijn gedachten had geknaagd. Het huis was een grote open ruimte, met hangende zeilen in plaats van wanden.

Geen afsluitbare ruimten om de gekidnapte meisjes in op te sluiten.

Het systeem om ze naar het buitenland te smokkelen zat blijkbaar ingewikkelder in elkaar. Er moest ergens anders een ruimte zijn waar ze de meisjes opsloten.

Wat betekende dat daar ook nog een of meer meisjes opgesloten konden zitten.

Evan wipte van het bed, liep de badkamer weer in en ging in de douche staan. Hij pakte de hendel van het warme water vast en wachtte tot hij de zachte klik hoorde. De hendel, die zijn handpalm scande, deed ook dienst als geheime deurknop. Hij draaide hem de verkeerde kant op en een deur, gecamoufleerd door het patroon van de tegels op de muur, zwaaide naar binnen open.

Evan liep de Kluis in.

Een ruimte van vijfendertig vierkante meter, onder het trappenhuis naar het dak, aan het oog onttrokken door de badkamer, die als zijn commandocentrum en werkkamer diende. Er stonden wapenkasten en een plaatstalen bureau vol monitors, servers en kabels, alles wat hij nodig had. De monitors vertoonden de beelden van de beveiligingscamera's van Castle Heights, die Evan had afgetapt. Elke gang, elk trappenhuis, elke toegangsdeur.

Hij snoof de geur van vochtig beton op, plofte neer in zijn bureaustoel en reed naar het L-vormige bureau om de databases van het openbare gezag te raadplegen. Alle informatie over criminelen en burgers, van de forensische en ballistische dienst – alles wat de plaatselijke politie kon opvragen met hun Panasonic Touchbook in hun patrouillewagen – was ook voor Evan toegankelijk.

Tijdens zijn training had hij van alles een beetje geleerd, van mensen die van één ding alles wisten. Hij was geen echte hacker, maar hij had ingebroken in een paar patrouillewagens en een stukje SSH-software op hun laptops gezet, voor hem het achterdeurtje dat hem toegang gaf tot alle databases van het openbare gezag.

Hij gebruikte die toegang nu om Contrell door te lichten, de

contacten die hij had gehad, de huizen waar hij had gewoond, mensen met wie hij een cel had gedeeld. Het leverde niets bruikbaar op. Twee uur later stond zijn glas met de waterig geworden wodka nog steeds naast zijn muismat en lagen de peperdeeltjes als gemorste as op de bodem.

Met behulp van de website van Bureau Kentekenregistratie wist Evan het kentekennummer van Contrells Buick Enclave te achterhalen. En na nog een paar duistere trucs zat hij in de gps van de Buick. Hij printte de geschiedenis uit, een eindeloze lijst tijdstippen, lengte- en breedtegraden.

Terwijl de laserprinter de ene pagina na de andere uitspuwde, begon hij de gangen van de Buick na te gaan, vooral wanneer die niet reed.

De bestemmingen waar Contrell was geweest.

Evans werk was nog niet gedaan, zo bleek.

Het Tiende Gebod: *Laat nooit een onschuldige sterven.*

De ogen van het dataophoestende monster

De locatie had overal kunnen zijn. Op de middelste verdieping van een torenflat. In de vleugel van een landhuis. Of zelfs ondergronds.

Het was een heel grote ruimte.

Zo groot als een bioscoop, maar zonder de rijen stoelen. En niet met één groot scherm.

Het waren er honderden.

Drie van de vier wanden werden van onder tot boven in beslag genomen door monitors, een vertoon van computerpower waar zelfs DARPA respect voor zou hebben. De monitors waren de ogen van het dataophoestende monster; de batterij servers achter de bomvrije vierde wand was het brein.

Het licht schoot over de monitors, waardoor de hele ruimte in een stroboscopische camouflage werd gehuld. Het was moeilijk om te zien wat zich verder nog in de ruimte bevond. Alles ging in elkaar over... de kleden op de vloer, de computers, het weinige meubilair. Zelfs de enkele bezoekers die hier mochten binnenkomen, alleen technici of IT'ers die een enkele verandering kwamen aanbrengen – zonder over het geheel gebrieff te zijn – leken in het niets te verdwijnen, als vissen in rimpelend water.

Charles van Sciver was hier graag. Hij hield van het schemerduister, waardoor hij alleen en ongezien kon doen wat hij wilde.

Ramen waren er niet. Spiegels evenmin, ook niet in de aan-

grenzende badkamer. Hij had ze geblindeerd. En als er ooit een bezoeker was, dan kreeg die de opdracht om uit de buurt van Van Sciver te blijven zolang hij zich omhulde met de beschermende anonimiteit van het flinkerende licht van de monitors.

Het was hier veilig, alles was onder controle. Alleen hij en zijn algoritmes.

Het was niet eerlijk om te zeggen dat álle computerpower werd gebruikt om Orphan X te lokaliseren.

Maar driekwart van de power.

Of 76,385 procent, om precies te zijn.

Als hoofd van het Orphan-project droeg Van Sciver tenslotte de verantwoordelijkheid voor meerdere missies.

Maar geen daarvan was zo belangrijk als deze.

Meer dan tien jaar lang was Evan de absolute top van het Orphan-project geweest. Hij had zelf niet geweten waar al zijn slachtoffers waren begraven. Dat had Van Sciver voor hem gedaan.

Hoewel alle informatie die van onder naar boven over de monitors schoot met het blote oog onmogelijk te registreren was, gaf Van Sciver er toch de voorkeur aan om er in realtime naar te kijken. Want hoewel hij wist op welke termen hij moest letten – clusteranalyse, anomaliedetectie, voorspellende analyse – kon zelfs hij niet begrijpen wat hij voor zich zag. Waar hij zich wel aan kon vasthouden waren de analyserapporten, die hij eens per uur woord voor woord doornam, op zoek naar lijntjes in de oceaan van cyberspace. Vond hij een lijntje naar de Nowhere Man, dan moest hij dat heel voorzichtig volgen. Want als hij ook maar één verkeerde beweging maakte waaruit bleek dat hij iets aan de haak had, dan zou het lijntje breken.

De laatste tijd had zijn team van analisten zich vooral bezighouden met *datawarehousing*, het samenvoegen van brokjes informatie van offshore bankrekeningen, in een poging een mozaïek te creëren dat ze in de juiste richting zou sturen. Ze hadden natuurlijk al aanwijzingen die naar Evan moesten leiden. Als draadjes die op het water dreven. Maar elke keer als

ze zo'n draadje onder de loep legden, liep het spoor dood: een bankoverschrijving die zigzaggend in de diepte verdween, een bedrijfsnaam die een brievenbusfirma bleek te zijn, een papieren spoor dat eindigde in een postbus in een of ander derde-wereldorpje.

Van Sciver ijsbeerde door de zaal en zijn bleke huid leek in de kille blauwe gloed van de monitors nog bleker. Gebrek aan menselijk contact verzekerde hem ervan dat hij nooit van zijn doel werd afgeleid. Uiteindelijk zou het neerkomen op discipline en volharding, dus had hij alle afleidende factoren uit zijn bestaan geschraapt. Zijn bereidheid om zichzelf elke vorm van plezier en warmte te ontzeggen zou uiteindelijk tot de overwinning leiden. Dáármee zou hij zijn kwelgeest verslaan. En die overwinning zou hem meer dan genoeg plezier opleveren.

Van Sciver bleef staan. In het hoefijzer van de drie wanden dacht hij aan de macht die hier werd vertegenwoordigd. Tijd had hier geen betekenis. Het heden werd gebruikt om het verleden te reconstrueren en de toekomst te verkennen, als een draak die zijn eigen staart opeet, een eindeloze reeks getallen die bij elkaar opgeteld nul opleverden.

Maar er zou een dag komen dat de uitkomst anders zou zijn.

Ooit, op een dag, zouden ze op een reeks nullen en eentjes stuiten die hem bij Orphan X zou brengen.

Het was slechts een kwestie van tijd.